

Supliment
de **'OPOZIȚIE'** al revistei
«Luceafărul»

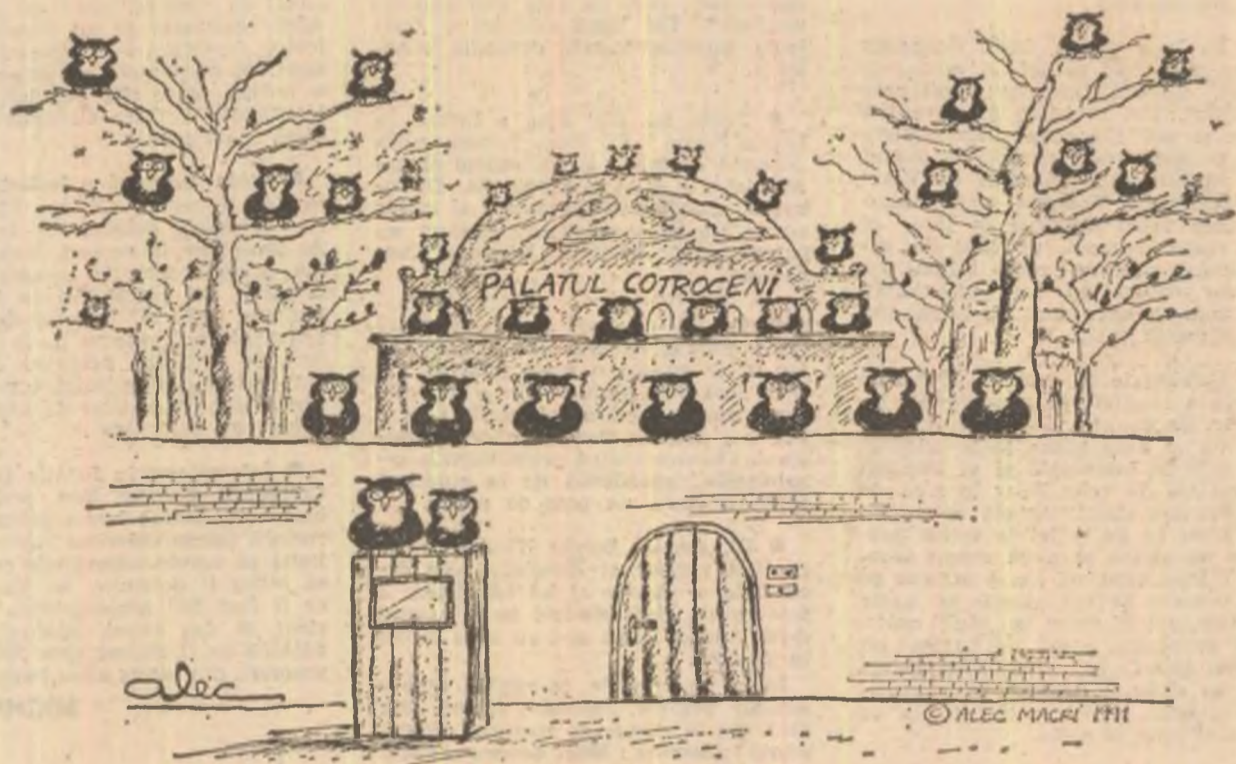
13 apare bilunar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

GHINIONUL LA ROMÂNI

• 13, paișpe... • Fețele lui Ianus • Criminalul • Ceasul rău,
pisica-treișpe • Simboluri ale ghinionului post-revoluționar

NECULAI CONSTANTIN MUNTEANU (Europa liberă):

**„E MULT PUTREGAI
ÎN DEMOCRAȚIA ORIGINALĂ“**

**O NOUĂ VARIANTĂ ECONOMICĂ A SATANEI • TOPUL OPOZIȚIEI
A FOST DESCOPERIT TRATAMENTUL MALADIEI SIDA**

„Dacă eu tac, tu miine n-ai nici un drept să taci“. Acest vers din tinerețe al lui Mircea Dinescu se potrivește cum nu se poate mai bine vremii de acum. Ca imperativ și, totodată, ca motivație a implicării în politică a lumii intelectuale. Pentru mulți, pentru cei mai mulți intelectuali români acel „azi“ al tăcerii a fost ieri și acel „miine“ al recștirii e azi. După atâția ani de tăcere — din indiferență, din dezgust sau din refuz al colaborării cu un regim imund —, tăcere care mai mult a folosit decât a dăunat regimului, fiind pină la urmă o formă, fie și involuntară, de complicitate, ieșirea masivă în arena comentariilor politice a intelectualității, după acel decembrie, echivalează cu o recunoaștere (a malignității tăcerii) și, deopotrivă, cu o promisiune (a nerepetării ei). Oricât ar fi de „impresionistă“, „diletantă“ sau „amatoare“, rostirea politică a unui intelectual adevărat, cade mai rar și mai greu în fanatism și în aberație decât a altora, măcar pentru motivul că se bazează, de regulă pe bun simț în atitudine și pe bună-cuviință în expresie, revendicându-se, iarăși de regulă, de la logică iar nu de la psihologie. Polemică fiind, ea se ferește să fie și injurioasă, partizană fiind, ea evită să fie și lingușitoare. În structura ei de suprafață pot fi preponderente notele de temperament dar în structura ei de adâncime prevalează întotdeauna caracterul. Nu vrea să atragă prin epatare, concesii sau retorică, vrea să convingă prin argumente, onestitate și coerență. Poate că eu descriu aici cazul ideal, poate că realitatea publicisticii noastre nu oferă prea multe exemple de acest fel, poate. Nu-i, totuși, un motiv de îngrijorare, cel puțin atâta vreme cât cei câțiva intelectuali de diverse profesii și orientări care dovedesc în comentariile lor politice o anumită apropiere de modelul sumarizat mai înainte nu se vor lăsa antrenati în „politicianism“ sau nu vor abandona acest exercițiu în multe privințe incomod și frustrant. Se știe bine și de veacuri: o observație critică din partea unui om inteligent și corect preluște infinit mai mult decât o laudă din partea unui prost care pe deasupra mai e și imoral. Să sperăm că Puterea, de azi și de miine, într-un stat de drept și democrat, cum pretindem că sîntem, cum de fapt, am vrea să fim, va apleca urechea la acest adevăr axiomatic și va găsi în comentariile „impresioniste“ și „amatoare“ ale intelectualității verticale sugestii demne de a fi luate în seamă, de nu chiar idei politice de-a dreptul fertile. Pentru asta însă este absolut necesar să fie abandonată perspectiva comunistă asupra actului politic, conform căreia, pe de o parte, cine nu e cu noi, e împotriva noastră, iar, pe de altă, adevărul e întotdeauna de partea celor mai mulți. Și încă un lucru, spre informarea parlamentarilor noștri: într-o democrație reală, principiul majorității funcționează în luarea deciziilor, necum în aflarea adevărului, care nu poate fi o chestiune numerică.

LAURENȚIU ULICI

ABŢIBILDURI de ALEC

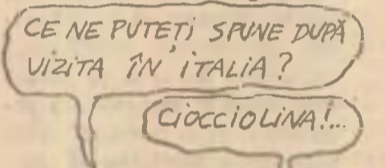
GOLF

BUCUREŞTI

PREŞEDINŢIE

CIOCIOFINA!...

MOSCOVA

STEJAR — EXTREMĂ URGENTĂ!

Filmat mereu de același operator, ca să fie sigur, dictatorul trecut se întreba, de câte ori făcea vreo ispravă cinegetică, știm noi cum și cu ajutorul cui: unde-i Stejar să mă filmeze? Stejar, adică Sergiu Stejar, specialist, până mai ieri, 22 decembrie 1989, în președintele ales Nicolae Ceaușescu.

În 1991, la vizita în China, dracu' l-a pus să filmeze niște munți pe fereastra avionului (Himalaya?) și, transmitându-se la televiziunea română, dracu' l-a pus pe crainic să-i spună și numele. Surpriză și nu prea: și pe președintele ales Ion Iliescu tot Sergiu Stejar, deprins deja cu mărlimile de acest tip, îl filmează.

Mai țineți minte filmul românesc, atât de expresiv intitulat, expresiv pentru cazul nostru, fi rește: „Stejar, extremă urgentă”?

NICOLAE PRELIPCEANU

● De la o vreme, premierul nostru, așezat la masa ovală a guvernului, păstrează o distanță (higienică?) față de colaboratorii săi, fie că se află în stînga, fie că se află în dreapta. Hotărît să se înscrie într-o tradiție, îl întrebăm cit de mult se va mai lărge acest spațiu în viitor, dacă în numai opt luni s-a distanțat cu un fotoliu.

● Același domn Petre Roman, invitat în spațiul Academiei să vorbească de rolul domniei sale în revoluția din decembrie '89, mulțumește înaltelor spirite fiindcă „i s-a făcut oferta” să vină acolo. Cu asemenea sintagme, împrumutate din limbajul negustoresc, se poate afirma că „economia de piață” își recrutează deja victimele.

● Poșta română își recâștigă vechile practici. Pe lângă realele convorbiri ale abonaților adaugă pe cupoane adiționale suspecte. Pe circuitele acestei instituții își fac din nou simțită prezența paraziții.

● Întrebat cîți membri are Partidul Liber Schimbist în Parlament, faimosul comic al microfoanelor, Ștefan Cazimir, răspunde ca de obicei cu promptitudine și dezinvoltură: „unul

mai numește și „Săptămîna Patimilor”? Or pentru ele orice tratament e ineficient!

● Știi de ce domnul Ion Iliescu și-a ales cartierul general la Palatul Cotroceni? Simplu: e peste drum de fosta academie „Ștefan Gheorghiu”, de unde președintele nostru și-a recrutat oameni pentru cancelaria și suita sa. Cînd te sprijini pe astfel de „elemente” ai toate șansele să nu-ți pierzi vechile deprinderi.

● Cine mai deschide din cînd în cînd radio-ul poate auzi pe postul România Actualități un trio nocturn: Lucia Moraru, Andrei Partoș și Gabriel Cotabiță care, cînd epuizează complimentele vulgare, accede către banalități stupide, iar cînd și-acestea se sfîrșesc, umplu timpul cu nechezături. Ce păcat că la acea oră tîrzie admiratorii, septelul adică, doarme dus.

● Cine a vizionat procesul lui Ion Dincă și-amintește că acest fost nomenclaturist dădea o mare importanță cuvintului respectiv. Aproape că nu-i lipsea din nici o frază. Unul din urmașii săi, Petre Roman, privește în-

trecea la grafia cu „f” din „a”. Este încă o dovadă că se amplăntă adînc în realitate vorba populară înțeleaptă: „Golful arde și baba se piaptăna!”
Bărrr...!

● N-a mai fost văzută de mult timp în galantarul reunit al cofetăriei din Palatul Victoriei prăjitura dolofană și spiculită numită severină.
Magistrul (era să scriem ministrul!) Brilla(n)t-Séverin își ține „invenția” mai la umbră, să nu se topească de atîta... muncă.

● În Institutul de Cercetări și Inginerie Tehnologică pentru Rafinării din Ploiești, secția cercetare — pe vremuri, aripa muncitor-salahoare a ICECHIM-ului de București —, prefectura județului și primăria au „recomandat” (zis și făcut!) angajarea, pe parcursul anului 1990, a aproximativ o sută de muncitori necalificați.

Cu ce s-or fi ocupînd bieții oameni prin laboratoarele de cercetare, nici acum nu se știe!

● Tînărul senator Constantin Sorescu a însoțit pe președintele Ion Iliescu în Italia.

Știrea putea trece neobservată, dacă nu ne-am fi adus aminte de două lucruri:

● unu — micuțul senator în cauză a fost unul din brațele tari ale fostei „Români Mari”, care apărea „Săptămîna” de „Săptămîna” în timpul „odiosului și acum regretatului”;

● doi — tot el a fost și un cosemnațar activ al raportului comisiei parlamentare (variante FSN) privind evenimentele din 13—15 iunie.

Să fie vorba oare de vreo recomandare?

Oricum, oscilarea aceasta între „Fundatia Drăgan” și „Fundatia Iliescu”, nu-i a bună!

● „Fronturile Salvării Naționale au plăcerea de a vă anunța logodna dintre Europa și România” (așa suna un ditiramb de la Radio România — Actualități, în seara zilei de 31 ianuarie a.c.).

Ceremonia a avut loc pe axa Pekin — Moscova — Roma — Strasbourg. Pas de mai înțelege ceva!

● Fostul ministru al comerțului și turismului numit după Revoluție, Emilian Dobrescu, a devenit în prezent patronul patiseriei „Miorița”, vizavi de Spitalul Colțea. Constatînd că e imposibil de rezolvat problema aprovizionării populației pe tot cuprinsul țării, fostul demnitar s-a implementat personal să alimenteze cu pateuri măcar o infimă parte din populația centrului Capitalei. Oare Ceaușescu s-ar fi făcut acum cizmar?

● Fosta ministru a industriei ușoare din timpurile odioase, Flucșă Maria, și fostul director al Institutului de proiectări în comerț, Popescu Traian, și-au deschis în asociație o consignație de antichități în București. Multele cadouri (obiecte de valoare, artizanat, etc.) primite de la întreprinderi de tovarășa ministru de-a lungul carierei cu prilejul unor aniversări, îndeosebi a zilei de naștere, s-or fi învechit îndeajuns...

● Înlocuitorul în funcție al lui Nicu Ceaușescu, domnul Nan, prefectul Sibului, i-a somat într-o ședință pe directorii întreprinderilor comerciale din județ să umple magazinele cu mărfuri că altfel îi destituie. Ei, dacă dînsul ar fi fost fiul președintelui, era suficient să dea câteva telefoane și bu-nătățile ar fi zburat spre Sibiu, ca pe vremuri, din cotele altor județe...

MICHIDUȚA

©ALEC MACRI 1991

VALENTIN CEAUȘESCU NU CREDE ÎN F.S.N. ● GELU VOICAN SILUIT DE SECURITATE ● FĂRĂ ALCOOL ÎN CULTURĂ ● CINE A INVENTAT „SEVERINA”? ● UN MINISTRU — PATRONUL UNEI PATISERII ●

și bun”. Într-adevăr, modestia e punctul forte al acestui liber-schimbist.

● Un alt Cazimir, Ionescu de data asta, așezat mai de mult în fruntea bucatelor, înfulecă alături de soție, tată și alte rude, încît stîrnesc invidia „Adevărului”. Dacă tot și-au făcut safteaua cu cîteva magazine, de ce nu se încumetă să privatizeze și o întreprindere mai bănoasă?

● De la o vreme, frații Ceaușescu nu se mai vind pe lei, ci numai pe valută, oferînd interviuri doar occidentalilor. Din revistele acestora mai aflăm și noi cite ceva despre gîndirea progeniturilor genialului. Astfel, prin intermediul „Gazetei de Vest”, descoperim că Valentin nu-i mulțumit cum merg treburile în țară, că nu-i place Ieseneul, partidul de guvernămînt, pe care-l crede format din „aceiași oameni cu fața schimbată”. Nu-l contrazicem: doar au lucrat împreună multă vreme.

● Colaboratorul nostru, Octavian Covaci, a împlinit pe ziua de 13 februarie 50 de ani. Domnule colonel, dacă tot ai avut șansa să te naști la o zi atît de însemnată și ai împlinit o jumătate de veac chiar în ziua în care noi am tipărit revista cu numărul 13, de ce nu te iei în serios pentru a ne spune și nouă cine-s teroristii? Pînă cînd vei lua o acțiune pe cont propriu și vei ajunge la unele rezultate, noi îți urăm la „Mulți ani!”. Fiind al nostru, adică de partea lui Lucifer, lasă-l pe alții să-și înfigă ochii în stele și coboară în subteranele armatei pentru a ne anunța ce se mai urzește pe acolo.

● Dispar iarăși gazele din casele noastre și ne vizitează, cu aceeași agresivitate frigul. Guvernările pre și post-revoluționare încep să semene ca doi țurțuri de gheață.

● A apărut „Săptămîna Mare”, o publicație care antologhează creațiile de vîrf (și pentru vîrfuri) ale celor doi corifei ai ceaușismului multilateral lăbărtat, V. C. Tudor și Eugen Barbu. După o asemenea lectură îți vin în minte versurile populare: „Șarpe de te doare capul / Ieși la drum de-ti află leacul”. Oare nu știu cele două tîrtoare că Săptămîna Mare se

poi cu minie și se oprește asupra cuvîntului corect. Sperăm ca acest adjectiv să fie implementat în limbajul tuturor miniștrilor noștri.

● Zice „clitorisianul” Gelu Voican Voiculescu: „Locul securiștilor care mi-au siluit intimitatea (...) a fost luat grabnic de curiozitatea nerușinată a reporterilor ce scormonesc în viețile particulare, pînă în cele mai sordide unghere”. Păi dacă sordidul e opulența dumneavoastră, domnule senator!...

● Poate nu știți cine a lucrat la Legea Presei? Ei, bine, printre atîția „oameni de bine” și practicieni ai gazetăriei s-a aflat și Gheorghe Dumitrașcu, supranumit Cațavencu al anilor noștri. Cu un asemenea „legiuitor” nu putem ajunge decît la „Răcnetul Carpaților”.

● Ori de cîte ori apare pe micul ecran Mircea Hamza sintem siguri că iar ni se anunță o veste proastă. Ultima oară prin ajutorul său și cu sprijinul neprecupețit al baronului Ciufuțici, s-a semnat decesul citorva emisiuni. Descoperindu-i propensiunile escatologice, intențenții de la cîmîtirul Bellu îi oferă un post de cioclu.

● Dl. senator Sergiu Nicolaescu, de profesie regizor al Revoluției din decembrie și pîrînte al lui Lăscărică, a fost auzit întrebîndu-l pe adjunctul d-lui Andrei Pleșu ce-i cu atîta alcool în cultură.

În ce ne privește, te rugăm, dom'le senator (regizor, cascador, scump odor etc.), nu te atinge de meseria noastră sfîntă! (Semnat: Miți, Lenore și Gigi).

● Marți, 29 ianuarie a.c., comuna Otopeni era luminată „a giorno” în miezul zilei.

Nu ne interesează acum problema risipei de energie, ci presupunem doar că se făceau exerciții de manevră cu lămpioanele „Căii regale” ce duce la aeroport, spre a lumina plecarea în Italia a „despotului nostru luminat”, dl. Ion Iliescu!

● „Nemuritorii” din Calea Victoriei, în frunte cu dl. Mihai Drăgănescu, liderul de partid și de stat (în Academie) propun, în lipsă de alte activități

O nouă variantă Economică a Satanei

Da, căci condițiile sînt coapte. Războiul din Golf ne demonstrează că ne îndreptăm spre cea mai cumplită criză economică mondială, deci trebuie să ne luăm măsuri de precauție (o singură rachetă, indiferent dacă nimește, ori nu, ținta, costă în jur de 500 000 de dolari!). Nu știu care este părerea domnului Rugină, ori cea a domnului Cojocaru; eu însă, ca patriot profesionist și economist amator, am găsit multe soluții de rentabilizare a unor domenii — în care, încă mergem în pierdere. Astfel, cu toată responsabilitatea unui cetățean al lumii aflate în stare de asediu, propun:

1) micșorarea tirajelor ziarelor de la 100 000 de exemplare, la 1 000 de exemplare. Ar ajunge cite 20 de numere în fiecare județ, iar în Capitală, 40; jumate vor fi desfăcute prin chioșcuri, jumate — trimise la biblioteci; se va face economie de hirtie, de cerneală tipografică, se vor menaja utilajele poligrafice (și așa expirate de mult!), iar lumea nu va mai fi indignată de mĂgĂriile pe care le scriu unii, la adresa celor mai iubiți fii ai neamului.

2) cursele de avioane, pentru a economisi carburanții, nu vor mai zbura anapoda, ci se vor comasa astfel: a) o singură cursă București — Bacău — Iași — Suceava; una singură pe ruta Craiova — Timișoara — Arad, doar una spre Tirgu Mureș — Cluj-Napoca — Baia Mare — Satu Mare; pentru a rentabiliza și zborul spre Constanța, se vor mai construi urgent două aerodromuri la Slobozia și Ciulnița — spre bucuria navetiștilor, sastisiți de neglijența feroviarilor;

3) fabricile de piine, care consumă mult curent și se pierd în operații preliminare inutile, vor face de-acum încolo doar piine de două kg, comasată în piini de 1 kg (rețeta este simplă: se va pune de două ori mai multă făină și de două ori mai puțină apă; va deveni piine deshidratată — ca și ceapa deshidratată — pe care, consumatorul, ajuns acasă, o va ține în apă timp de cinci minute înainte de-a o consuma);

4) loz-in-pllc-urile să fie reduse la numai doi lei — omul de rind va pierde mai puțin, în timp ce statul va câștiga tot atît;

5) farmaciile să fie mutate în spitale — deoarece și așa sînt goale, iar cel care nu are cu ce să se trateze, tot la cuțit ajunge; de asemenea, pe același principiu, librăriile se vor muta în incinta bibliotecilor — prețul cărților făcîndu-le accesibile doar la sala de lectură;

6) televizoarele, de-acum încolo, să se construiască cu diagonală maximă de 15 cm; va intra mai puțin material, vor fi mai ieftine, iar la anumite emisiuni nu vor încăpea persoanele antipatice în cadru;

7) pentru ca fabricile de anvelope să nu mai trimită acasă oamenii, din lipsă de cauciuc, propun colectarea tuturor bastoanelor polițaiilor (și pe cele ale minerilor!) și topirea lor;

8) cum nu mai avem benzină, motorină și ulei pentru camioane, TIR-uri, cisterne, etc., mi se pare nimerit să le înlocuim cu cărucioarele pentru handicapați — care sosesc des la noi, în ultimele luni, depășind, oricum, cererea; transportul, este adevărat, va fi încetinit, dar va prezenta un grad redus de poluare, rededeptînd tradiția strămoșească a carului cu boi, imortalizat de Grigorescu;

9) s-au scumpit coșciugele (au ajuns la 20 000—25 000 lei!); nu ne rămîne decît să punem mină de la mină, cite patru-cinci oameni striviți de durere și să facem înmormintări de grup;

10) în trenuri — preluînd benefica inițiativă a casierelor care dădeau două bilete pe un loc — să se dea, de-acum încolo, numai cite două bilete pe un loc; vom câștiga vagoane, vom câștiga căldură și, în plus, discuțiile (eventual, căsătoriile) se vor încheia mai ușor;

11) pentru că teatrele trec iar pe autofinanțare (parțială?) propun să se dea afară actorii și să se vorbească pe bandă, în timp ce reflectorul luminează fotografia interpretului; efectul artistic ar căpăta și originalitate, iar rezultatul ar fi aproximativ, același (vezi teatrul radiofonic, teatrul cu cel mai mult spectatori!);

12) în fine, mai am multe idei care, cu modestie spun, frizează geniul; dar cum timpul dvs. este mai prețios decît al meu, iar hirtia trebuie economisită în primul rînd de mine, mă mulțumesc să le enumăr, în zborul pĂsĂrii (traducerea îmi aparține): creveții găuriți și vînduți ca nasturi, prezervativele care vor înlocui definitiv baloanele (avînd avantajul că pot fi folosite, ulterior, și de părinți), uleiului imbutelat numai în sticlele de apă minerală (gospodinele folosindu-l în funcție de necesități)... Dar cea mai bună idee este aceasta: arestarea majorității populației și punerea ei la munci grele; conform drepturilor deținutului, acesta va căpăta doar 10—20 la sută din valoarea muncii, statul făcînd o economie substanțială la fondul de salarii...

BOGDAN ULMU

TOPUL OPOZIȚIEI

Toate partidele lumii jură (pe Biblie, pe Allah, Buddha sau Marx, de la caz la caz) că unicul scop al existenței lor este fericirea propriilor popoare. Fals: unicul lor scop este puterea. Înșfăcarea și păstrarea sa, cit e cu putință.

Cele care n-au cîștigat-o încă, sau au avut-o și au pierdut-o, se află în opoziție. Tezul lor se dovedește, iarăși, unul singur: șicanarea partidului aflat la cîrmă, subminarea și hărțuirea lui pînă izbutesc să-l ia locul și să se facă, la rîndul lor, de ris.

La noi, susține presa de toate orientările, opoziția ar fi slabă. Ineficientă, mai precis. Adică, s-ar arăta atît de mălăiață încît vor trebui citeva mandate bune pînă ce formațiunea victorioasă, în acea faimoasă Duminică a orbului, se va vedea silită să cedeze frînele. Ei bine, domnilor, aceasta este o grosolană eroare. Puterea aleasă are opozanți strașnici, de marcă, oameni hotărîți, ce nu scapă nici un prilej pentru a o compromite. Vom demonstra, în rîndurile ce urmează.

În acest improvizat top al opozanților, locul frunțas îl ocupă, fără doar și poate, și totodată fără rival, președintele ales. Într-un an, domnul ION ILIESCU a reușit ce n-ar reuși domnia Rațiu și Cămpănu, împreună, în zece. Dacă, în decembrie 1989, numele românilor se afla pe toate buzele, în cele mai îndepărtate colțuri ale mapamondului, acum românii în carne și oase pot fi întîlniți cam oriunde. Cîteodată, chiar și în țara lor — dar, aceasta numai datorită severelor restricții pe care lumea civilizată, obtuză de felul său, le pune în calea emigrării. Cît despre mototolirea prestigiului țării în ochii Occidentului, reușită de predecesorul său după două decenii și mai bine de trudă, alesului din mai i-au fost suficiente citeva luni. De notat că, în cam tot atîta timp, domnia sa a contribuit activ la înjumătățirea ad-

miratorilor Frontului care, pe la începutul lui ianuarie, ar fi cîștigat (onest) alegerile cu un procent ce l-ar fi făcut pe răposat să pĂlească de invidie. Eficiență, care va să zică — și, în același timp, o usturătoare lecție pentru liderii partidelor istorice.

Un opozant de dată mai recentă dar care, nu se poate nega, vine spectaculos din urmă, este purtătorul de cuvînt al Guvernului: domnul BOGDAN BALTAZAR. În decorul feeric al glorioasei gogoșerii naționale, domniei sale i-a fost suficientă o lună pentru a se înălța la rangul de neegalat gogoșar. Nu sîntem într-atît de naivi încît să ne imaginăm că, pe alte meleaguri, purtătorii de cuvînt sînt niște apostoli ai adevărului gol pușcă; nu de alta, dar politica și nudismul rareori au făcut casă bună. Însă, aceia — mai școliiți, de felul lor, într-o îmbrodire alegătorului — fardează adevărul cu diplomatică eleganță, îl ocolesc sau, dacă interese superioare o cer, mint pe șleau, dar în așa manieră încît să nu fie prinși cu ocaua mică. Domnul Baltazar o face cu tupeu și aplomb, fără complexe. Mai apoi, cînd aflăm cum devine chestia cu vapoarele nedescărcate, cu orașul martir sabotat de gazele sau altele așșderi, domnia sa suride suav sub guvernamentală mustață și pregătește, dezînhibat, una mai gogonată, spre a le uita pe cele deja devalorizate. Remarcabilă, în treacăt fie spus, intervenția domniei sale pe tema monarhiei. De-a lungul și de-a latul patriei, Liga națională a repetenților la istorie a organizat triumfale marșuri, urmate de bairam, într-o cinstirea ilustrului orator.

Dacă, o vreme — cel puțin, pînă la liberalizarea preșurilor — domnul PETRE ROMAN n-a prea oferit motive pentru a fi onorat cu includerea în top, acum acțiunile domniei sale sînt în creștere. Fie și numai pentru ideea de a fi ales, pentru funcția de purtător de cuvînt al guvernului pe care (cum poate) îl conduce, pe domnul Baltazar. Greu ar fi putut găsi, dintre cele 22 de milioane de români trăitori (încă) aici, un altul care să facă de baftă, cu atît de consecventă osirdie, același guvern. Cu respectul cuvenit, îi recomandăm să numească pe domnul Baltazar ministru al economiei naționale, că tot e pe ducă. (Economia n.n.; dl. Baltazar pare înfloritor). Nu de alta, dar ar scurta o chinuitoare agonie.

În treacăt, vom menționa pe domnia BĂRLĂDEANU și MARTIAN, precum și ceva plevușcă mai mărunță, de solul senatorilor MOIȘ sau DUMITRAȘCU. Ca și noi, domniile lor gîdesc la viitorul luminos al acestui năpăstuit popor; ca și noi, îl văd cu atît mai luminos, cu cit va fi mai repede izbăvit de ghinionul trandafirului. Drept care asudă, fără preget, într-o compromiterea acestuia. Le urmăm, în continuare, noi și noi succese.

Iar dacă domnia RAȚIU și CĂMPEANU se văd, pentru moment, reduși la modesta condiție de aspiranți ai unor locuri frunțase, apoi vina nu le aparține, ci-l a prea falnicilor înainte-mergători. Liderii opoziției fac și ei ce pot dar, în comparație cu domnia menționată mai sus, pot destul de puțin.

ADRIAN SOCACIU

PROFEȚIE

Eu știu că va veni și ziua (dar nu vă spun în care an) cînd va plesni odată plua cu apa ce se bate-n van.

Cînd voi scăpa de sărăcia în care dau ca prostu-n gropi și cînd vor crește-n România apetisante pere-n plopi.

Atunci abia mă voi complăce (trecînd pe cite-un drum comun) ca-n loc de smireuri și băltoace să calc pe frișcă și magiun.

În zori, pe ulița banală, cea plină astăzi de polei, voi pațina cu talpa goală pe trotuare de ulei.

Acele vremuri vi le predic cînd, în sistemul ideal,

în loc de pietre-am să mă-mpingă pe străzi, de roți de cașcaval.

Iar trandafirul (omonimul electoralului arbust) să nu-și impună el regimul, ci noi să-l frigem după gust.

De-o fi ce-l strimb să se răstoarne cu sacul plin voi lunea voios, pe-un derdeluș de carne din piață pînă-n poarta mea.

Dar pîn-atunci, pirlu-m-ar focul, fac sluj la cozile de-aici și chiui dacă am norocul s-apuc un petic de șoric...

ANDREI CIURUNGA

Cu voia unora și picioarele altora am sosit, iată, vii și nevățămași în rada numărului 13 al gazetei noastre. De-am fi americani, poate că l-am fi ocolit, de-am fi găgăuzi, l-am fi invocat pe zeul Birlădeanu să ne aibă în pază, în caz de primejdie. Dom' Sașa tot mai visează la o Lege a presei pro-domo. Dar noi, cum nu stăm nici în est nici în vest, nici pe extrema dreaptă și nici pe extrema stângă, ci ne plasăm în funcție de poziția adversarului, am respirat ușurați ajungând cu bine aici. Și, vă mai anunțăm, că nu ne vom opri decât atunci când totul în jur va fi perfect, armonios și inatacabil. Pentru a demonstra că nimic nu ne intimidă, nici măcar această „emanație“ a nevăzutei, Ghinionul îi închinăm pînă și lui două pagini, nu, doamne ferește, să-i slăvim supremația, ci să-i descoperim punctele vulnerabile ca, apoi, să-l trecem pe o linie moartă. Oare, nu ne propunem prea puțin?!

Simboluri ale Ghinionului post revoluționar

CIFRA 13: Cifră fatală aleasă de persoane neidentificate pentru a da o lovitură de tip legionaro-fascisto-terorist. Spre ghinionul lor, n-au reușit. Dar cifra 13 a purtat ghinion și puterile care nici pînă în ziua de azi n-a reușit să prindă vreun legionar sau fascist. Mizerii, mai abili, au evitat ziua de 13 și, sosind pe 14, au înregistrat numai succese.

Cucuveaua: Pasăre nocturnă din familia răpitoarelor, semnalată în arealul Cotroceni. Se hrănește cu rozătoare mici. Contrar superstiției, nu atacă surzătorile mari. Educația materialist științifică a tineretului va elimina trestat concepția retrogradă conform căreia anumite persoane își pot găsi beleaua de la cîntecul ei.

Pisica neagră: Mamifer din familia felinelor (*Felis catus*), divers colorat. Produce neplăceri numai în cazul coloritului închis (negru). Noaptea, toate pisicile fiind negre, riscul unor acțiuni destabilizatoare crește de câteva sute de ori. Ca atare, printr-o acțiune concertată și justificată legal, poliția în colaborare cu SRI a acționat pentru înlăturarea sursei de ghinion. Ca primă consecință numărul șobolanilor din Capitală s-a triplat.

Ceasul rău: Firma OREX vă oferă ceasuri brățară, ceasuri electronice, ceasuri cu cuc și fără cuc. Vizitați magazinele noastre cu vînzare în lei.

Oglinda spartă: Cioburile aduc noroc în afară de cazul că provin de la o oglindă. În această situație se constată o creștere a mortalității pe cap de locuitor. Pentru a evita spargeri de oglinzi cu consecințe incalculabile, guvernul a înaintat un proiect de lege care interzice deputaților și senatorilor să se privească în oglindă și să se radă singuri.

HORIA GÂRBEA

Palada ghinionului

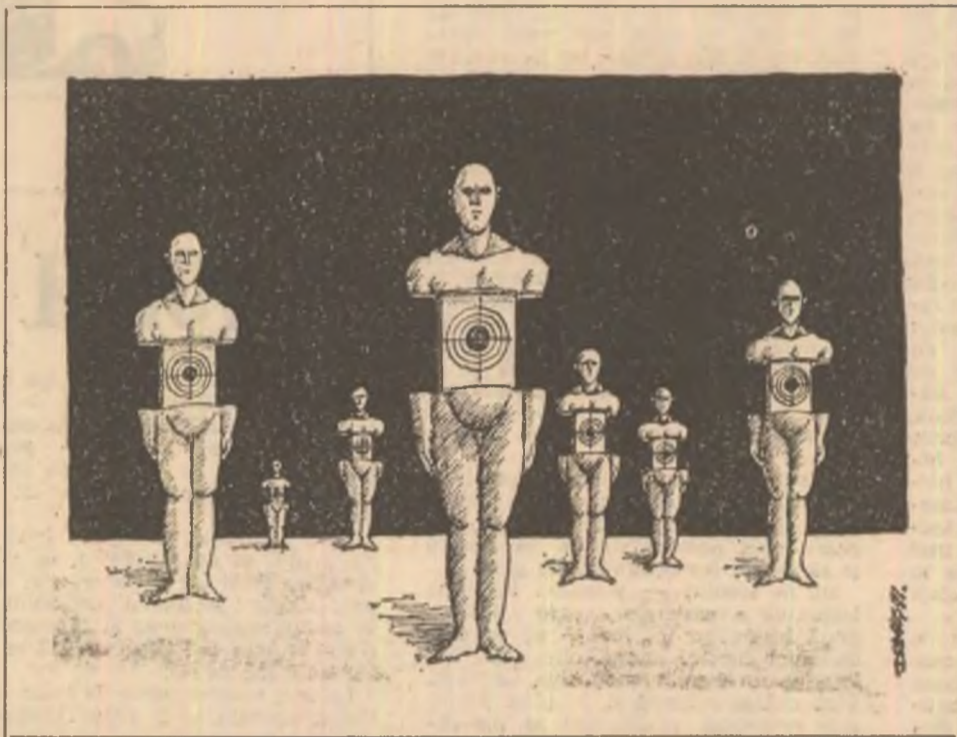
Lui Lucifer cîntare să îi aducem Azi
Că fără el în lume n-ar fi deloc neceaz
Canale destupate n-ar fi pe străzi deloc
Și fără de-al său rinjet n-ar lua metrourile foc.

Atîtea ghinioane, mărunte sau mai mari,
Ar fi fără de Dracu plătite în dolari.
Dar dac-avem alături un diavol cît de mic
Le luăm pe lei metalici și chiar și pe nimic.

El, Lucifer, e astăzi portar la Cotroceni
Din mila lui țărani dau foc pe la coceni,
Și-n ultimele zile, chiar de-ar părea cludat,
Chiar la Mitropolie pe deal s-a cocoțat.

Prin ghinion e astăzi mai influent ca popa
Și a ridicat ostrețe de fier spre Europa.
El ne dictează astăzi cum să ne ducem
viața
Și face să îi crească lui Baltazar mustața.

RĂZVAN CORA

13 paișpe, cinșpe...

(eseu asupra unui eșec al LEGIUNII)

Se implinesc așadar, astăzi, opt luni de la încercarea de lovitură de stat de tip nou, legionar, pe care forțe ostile țării, cu ajutor pe dinăuntru și pe dinafară, voiau s-o implementeze în sinul (cald și primitiv) al democrației originale, ce creștea sub ochii noștri, într-o zi cît un an și într-un an cît un secol!

Încercarea a eșuat, însă, lamentabil, de-a dreptul jalnic, din cauza nerespectării unei reguli elementare de declanșare a unei acțiuni destabilizatoare. Ce mai tura-vura, nu s-a ținut cont de dată.

Păi nu e posibil, domnilor, să începi să destabilizezi taman în ziua de 13!

E de neînchipuit infantilismul de care au dat dovadă capii mișcării, atîta vreme cît știau foarte bine că și în țările civilizate, cu îndelungate tradiții legionare, numărul acesta aduce numai ghinion.

De pildă, americanii se ferec de el ca dracul (pardon, Lucifer!) de tîmăie, pînă într-atît, încît nici un bloc nu posedă etajul 13. Nu mai vorbesc de beleaua cu Apollo-13, de era să se aleagă praful de atîta tehnologie și de viața bieților cosmonauți.

Apoi, ia gîndiți-vă bine că și Biblia aminteste de episodul cu „Cina cea de taină“, cînd, la masa de seară, Hristos are proasta inspirație să se așeze înghesuit între ceilalți doisprezece apostoli, așa că în total au fost 13. Iar ghinionul cu Iuda l-a căutat parcă cu luminarea. Că de pășit, știți cu toții ce a pășit după aceea!

Cît despre noi, românii, ce să mai vorbesc, 13 ne-a adus numai și numai ne-cazuri! Amintiți-vă, bunăoară, de 13 septembrie, sărbătoarea înfrîngerii pompierilor pe Dealul Spirii, de 13 decembrie, cînd s-a tras fără milă în Piața Teatrului Național, de 13 august, cînd mai erau zece zile de forțat pînă la insurecție, sau, tot 13 august, cînd s-a născut, printr-un ghinion, firește, marele nostru concetățean, Ion Lăncrănjan... În fine, ce-a fost a fost.

Dar ca LEGIUNEA să nu țină seamă de aceste amănunte de tristă amintire — e inadmisibil!

De ce acțiunea minerilor s-a încheiat cu succes, de au fost și felicitați? Simplu: pentru că ea a avut loc pe 14 și pe 15 iunie, și nu pe 13. Dovadă că Sfînta Varvara le-a luminat calea minții cu lămpașul ei divin. Dar pe legionari... cine să-i îndrume?

Asta este. Altădată să se învețe minte și să se gîndească mai bine înainte de a începe destabilizarea!

Iar, în cele din urmă, ghinionul s-a ținut scapi și de comisia de anchetă asupra evenimentelor. Numai așa se explică existența raportului în două variante.

Dar ce, parcă poți să te pui cu încăpățînia unora!

Trebuiau să-și dea seama de la început că nu e posibil să explici un ghinion cu mijloace parlamentare. Asta este o chestie ocultă, superioară și de ea nu se ocupă orice adunătură lipsită de originalitate!

De aceea, rog, pe această cale a eseului, pe cei care doresc să mai înceapă o acțiune destabilizatoare, să se ferească de ziua de 13, pentru că ea nu numai că aduce ghinion și compromite totul, dar, în felul acesta, data declanșării nu va putea fi ghicită de către stăpînire decît prin delatjune.

FLORIN TOMA

GHINION

FETELE

Apologie a

Ianus a fost rege în Latium. Legende spune că, odată, Saturn a fost rănit într-una din atît de desele cotonogeli zeli de care mitologia e plină. Coborînd pe pămînt și șonticîind, Saturn a fost mîduit de acest Ianus, care s-a doborîdit a se fi orientat. Drept răsplată, Saturn dăruie lui Ianus puterea de a privi în trecut și în viitor. Fetele ni-l înfățișează pe Ianus cu fețe privind înapoi și înainte. Teroristii s-au pentru a nu aduce profit jucătorilor pronoeșpres, nu era deschis decît în de război.

Probabil că noi, românii, cu toate boarele înfricoșate de preoți care decembrie '89 au năvălit pe străzi să țesească și să boboteze tot ce le iese cale, l-am rănit pe Dumnezeu. Că ne-a dăruit tot două fețe, dar spre sebiră de Ianus, ale noastre privesc și două în prezent, arătîndu-ne astfel de litate sasie.

Cumpărăm, de pildă, un ziar. „Frontul Salvării Naționale a fost emanație a Revoluției!“ scrie ziarul vernamental.

— Revoluția a fost o emanație a tului Salvării Naționale! replică ziar opoziție.

— Am avut un vid de putere! cor presa guvernamentală.

— Am avut..., adaugă ziarele de ziție. Dar acum s-a umplut și încă

— Revoluția ne-a fost dăruită!

— Incintare ziarele guvernamentală!

— Revoluția ne-a fost confiscat tîngule ziarele opoziției.

— În fruntea țării avem o putern chipă! se laudă presa guvernamentală

— În fruntea țării avem o putern clică! se îngrijorează presa de opoziție

— Liberalizarea preșurilor nu a creat creșterea generalizată a preșurilor!

— clară ziarele guvernamentale. Unele țuri chiar au coborît...

CR

La sediul poliției județene, într-o zi — zi lungă —, membrii secției „Omni jucau „lapte-gros“ cu cei de la „Vi Primil — masivi, floriși, cu fețe tipice mal sâreau pe ceilalți — efeminați, r cloși (există și femel cu mustață) cînd dată la televizorul de pe dulap încă „Actualitățile“.

Poliștii făcuseră cerc la colonelul mai tare. Pe ecran apăru un cunoscut portier în compania unui bărbat căru un ochi umflat și buza inferioară sîndă, cu reverele smulse și cămașa în u duială. Doi jandarmi acționau ca poliștii județeni scoaseră un strigăt:

— Asta-i generalul nostru! În civil!

— Ia te uită de ce se ține la București și colonelul.

Reporterul turuia:

— Stimați telespectatori, vă inform în urmă cu trei zile, în halta Vlădici comis o crimă odioasă...

— Ma-mă... șopti un sergent. A-nu generalul!

— Patru ceteriști în frunte cu casier fost impusecați. Dacă vă mai amintiți neam că gloanțele proveneau de la u tolet Browning... continua reporterul.

— Ia te uită ce avea în dotare...) își tot ducea mina la plept.

— Lasă, domnule colonel — vorbi i pitan care pînă atunci tăcuse — că nici neata nu ești străin de asta!

— Cum îți permiți?! Drepti!!!

— Nici nu mă gîndesc. Toată lumea că ești cunoscut ca generalul. Și nepo de la „Arme și muniții“, o s-o buclari!

— Sst! Linște, s-auzim ce zice!

Reporterul începuse să lungească v conștient că țara întreagă îl privește

JL LA ROMÂNII

IANUS

Prului la noi

Unele prețuri au coborât! repetă, of- presa de opoziție. Și anume, cit adine în buzunarele noastre. Piața Universității a încercat să bilizeze țara! strigă suporterii gu- mentali. Piața Universității a încercat să dez- zeze țara! ricanază opoziții. Rindurile opoziției sint întesate de niști! incriminează fesenistii. Rindurile majorității sint întesate de niști! incriminează oponenții. Mulțumim minerilor pentru exem- lor de atitudine civică! spun fese-

Intr-adevăr, se asociază opoziții. ras un număr record de șuturi, arăși:

loritatea: Invinge reforma!

ozitia: Invinge reformismul!

loritatea: A fost o nouă tentativă de ră de stat!

ozitia: A fost o nouă tentativă de ră a statului!

loritatea: In ziua de 13 iunie...

ozitia: Ba in 14 și 15 iunie!

loritatea: Regele a pătruns fraudu- țară!

ozitia: Regele a fost dat afară frau- din țară!

loritatea: Avem un președinte pen- aștea noastră!

ozitia: Avem un președinte pentru rea noastră!

loritatea: Totul e să fii la putere!

ozitia: Totul e să fii la putere!

ingitarea acestui consens final im- im ziarele, stingem radiotelevizi- u- scoatem telefonul din priză și me- t. La șansa pe care o avem in pri- consensului privind setez de pu- La ghinionul că biata țărișoară nu ntr-insa atita putere ca să deice de la toți insetații noștri.

VARUJAN VOSGANIAN

LUL

Vă anunțam că ucigașului i se cunoaș- mele. că e pus sub urmărire și vă pro- m că vom reveni... De-asta l-au chemat la București — se i sergentul.

Ălește-te, Calne! zberă deodată că- t. Reporterul se întoarse către gene- invinețit de lovituri:

ată-l aici pe domnul general Birsă- , cel care, după o luptă acerbă, a reu- -l captureze pe criminal. Aveți cuvîn- omnule general.

omelul se apropie de televizor cu miș- ente și îl stinse, apoi se opri în fața -nului:

Drepti!!!!

căpitanul, ca și cum n-ar fi înțeles ca, se prăbuși în genunchi.

TUDOR VASILIU

Ghinionistul

Foarte mulți ani din viața mea, am crezut că povestea cu „ghinionul“ este pur și simplu o scorneală bă- bească. Mi se părea ridicolă concep- ția americanilor — atât de avansați din punct de vedere al civilizației, deși nu au intrat încă în Europa — ce fug, mă refer la americani, de ci- fra 13 ca de dracu. La fel, efectul nefast al banalei pisici negre ieșită în cale, al găleților goale ce îți taie calea, al lipsei de „baită“ la examene și cite și mai cite. Aveam deci aceas- tă concepție ferm materialistă pînă nu de mult cînd, ideile mele funda- mentate științific au început să se clatine, ba chiar s-au prăbușit de tot.

Primele simptome le-am încercat atunci cînd, stînd de citeva ori la coadă la carne, am avut ghinionul ca exact înaintea mea să se termine pulpa și cotletele, iar eu am plecat acasă cu cite o căpățînă rinjită de porc, și aia jupuită de părțile comesti- bile. Același ghinion l-am avut și cu portocalele care s-au epuizat sub ochii mei înlăcrimați de frig, idem ba- nane, detergenți, ciocolată, hirtie igienică, scobitori, șervețele, etc.

Ceea ce a pus capac și m-a făcut să mă consider un iremediabil ghi- nionist a fost întimplarea pe care v-o relatez mai jos.

În 14 iunie anul trecut, trebuia să plec într-o deplasare de serviciu, în provincie. Avionul decola după-amia- ză, așa că pe la ora 9 se deam în pat și citeam o carte polițistă. Nevastă- mea — alt ghinion al vieții mele —, văzîndu-mă lipsit de preocupări cas- nice, m-a trimis să-i iau o rețetă de la Colțea, unde se tot duce sub pre- text că are migrene și unde se inter- nează cînd țî-e lumea mai dragă. Și, cum hotărîrile ei nu se discută, la- tă-mă ieșînd bine dispus din metrou,

la Universitate. N-apuc bine să urc treptele și un grup compact format din patru persoane îmbrăcate în sa- lopetă îmi taie calea, se uită incrun- tate la mine și strigă:

— Așa-i!

— Are barbă, e intelectual!

— Loviți-l, fraților!

Pînă să le răspund că de fapt nu eram nici pe departe intelectual, că se crease o gravă confuzie, că pur- tam barbă fiindcă o colegă mi-a zis că așa semănăm un pic cu Orson Welles, m-am și pomenit la pămînt, cu citeva bastoane în cap precum și în alte zone la fel de sensibile. Fu- sesem luat drept altul, spre ghinionul meu. Prea multe nu aș putea să vă mai spun, decît că am zăcut trei săp- tămîni la spital, în locul soției și că la serviciu mi-au tăiat zilele pe care le-am lipsit sub pretext că erau ne- motivate.

În urma recentel hotărîri a Guver- nului, ca urmare a raportului unei comisii de anchetă constituită spe- cial, hotărîre care stipulează clar că cei molestați fără vină în 14-15 iunie '90, vor primi despăgubiri civile în valoare de cite 10 000 dolari și o ex- cursie gratuită de două luni pe Coas- ta de Azur, m-am prezentat și eu la serviciu ca să-mi iau adeverința pon- tru a beneficia de ajutorul umanitar acordat de statul nostru real demo- cratic. Aici însă, șeful meu — fostul nostru secretar de partid, actualmen- te președintele sindicatului și depu- tat în forul suprem — mi-a spus că nu putea să-mi semneze o asemenea hirtie deoarece eu din 14 iunie dimi- neața figuram în deplasare, deci nu puteam fi în același timp și la Zalău și la Universitate. Și că probabil mă loviseam singur cîzînd ca blegul pe scările pasajului, dacă nu în altă par- te pe unde mă purtaseră interesele personale și egoiste.

Vedeți ce înseamnă, domnilor, un om cu ghinion? Nu putea să mă tri- mită nevastă-mea în ziua de 13? Să-mi spargă aia capul, să-mi rupă coastele, să mă mutilizeze cu o zi mai devreme, ca să pot vedea și eu gra- tuit Mediterana? Că din leafa mea, acum reasezată, nici pînă la Buftea nu mai pot să-mi permit să fac o excursie.

În locul meu au plecat și vor pleca desigur alții, poate chiar șeful meu, care în iunie 1990 făcuse un furuncul, oameni normali, nu ghinionști ca mine!

DAN COJOCARU

CEASUL RĂU, PISICA — TREISPE!

Pînă mai ieri, cînd eram în comunism, su- perstițiile erau marginalizate.

Făcusem mai multe cereri în timp, să-mi schimbe ziua de salariu; să mă afilieze la altă secție, la altă fabrică, oricum dar să nu mai am chenzina pe 13.

De cum am ieșit cu salariul întreg pe poarta fabricii, i-am dat telefon nevesti-mi spunîndu-i că voi veni mai tîrziu acasă. „Nu e vorba de altă femeie, dar m-au concediat și mă duc să-mi caut de lucru!“ i-am zis. „Ascultă dragule, n-ai fost tu la alegeri cu vecinii de bloc și de uzină, cu steagu-n frun- te, să votezi cu trandafirul?“ mă întrebă ea. „Am fost“, i-am zis, simțînd că minciu- na cu concedierea nu se prea prindea. „Păi atunci?“ spuse ea. „Asta-i situația, trebuie promovată reforma economică!“ i-am zis și-am închis.

Deși mi-a tăiat calea o pisică neagră și mi se zbătea și ochiul sting, am intrat în res- taurant, zicîndu-mi că n-are ce să mi se-n- timple rău.

Înăuntru se auzea un zumzet plăcut, ca de stup de albine pricopsit și prosper. La masa mea se așeză un bărbat ce purta o căciulă rusească, avînd clapetele lăsate pes- te urechi. Figura lui avea trăsături aspre, de om care petrecea mult timp sub cerul liber, înfruntînd intemperțiile vremii.

Chelnerul mi-a adus mîncarea pe care o comandasem și cînd am ridicat cuțitul băr- batul de la masa mea sări în picioare zi- cînd:

— Nu, vă rog, nu faceți asta!

— Stați liniștit, am zis, vroiam doar să-mi atac friptura!

Bărbatul se așeză la loc, aruncînd priviri neliniștite.

— De ce v-ați speriat așa? m-am intere- sat politicos.

— Domnule, nu știu ce se-ntîmplă dar sint cam nervos! Adică mi-e frică!

— De cine?

— De o lovitură de stat! N-auziți ce e în stradă?

— E doar circulația obișnuită și zgomotul mașinilor! i-am spus.

— Am auzit că s-au masat trupe la gra- niță! E groasă!

— Fiți liniștit, noi avem o armată pu- ternică!

— V-ați uitat ascară la televizor? mă în- treabă el.

— Desigur!

— A zis ceva?

— A zis!

— Eu nu mai am curajul să mă uit; cum ating butonul m-apucă un tremurici îngro- zitor! Mai bine mă uit în acvariu! A ară- tat mulți morți?

— Vreo șapte!

— Tot din cauza legionarilor de la Piața Universității?

— Nu știu exact care e substratul; ei spuneau de un accident de Trabant și un atentat cu pistolul automat!

Omul mișcă nemulțumit din cap, scutu- rîndu-și clapetele de la căciulă precum un pui de elefant.

Chelnerul ne privi atent pe amîndoi preț de citeva secunde, după care se-ndepărtă tăcut rîzîndu-și o unghie.

— Cel mai mult m-a enervat chestia cu regele, spune comeseanul meu. Cînd l-am văzut la Otopeni, am leșinat, pur și simplu mi s-a făcut rău!

— Lasă domnule, că tot o să-l primească, nu-ți face sînge rău!

— Cum o să-l primească, dom'le?! Ca să ne fure Cotroceniul nostru?! Să fim serioși, cu ies în stradă! Ce-a făcut omul așa pen- tru țară? Că anchetat de miliție n-a fost, prim secretar sau altă funcție de răspun- dere n-a avut! Să fi fost și el implicat în ceva comunism, îl simțeam om ca mine și ca dumneata, dar așa mă scoate din sărite!

Îmi plăcea cum gîndea acest om onest și mi-am dat întîlnire eu el la viitoroa chenzină în același loc, să mai discutăm.

Petrecusem o seară plăcută, fără inci- dente.

Cînd am ajuns acasă, destul de tîrziu, am găsit-o pe nevastă-mea în bucătărie stînd cu capul în mîini.

— Ce-ai pățit, dragă? am întreat-o în- grijorat.

— Șeful tău mi-a dat telefon și mi-a spus de concediere! zise ea.

— Ce concediere?!

— A ta, după cum mi-ai spus! 60 la sută din oamenii din uzină sint puși pe liber!

„Ca să vezi a dracului-zi de 13!“ mi-am zis, lăsîndu-mă pe un scaun, învins.

IOAN SUCIU

ătre Dl. prof. VIRGIL MĂGUREANU — personal

Din surse demne de incredere, sint în măsură să vă comunic că în zilele de 14 și 15 ale fiecărei luni de aici încolo, se pregătește o nouă lovitură de stat România, cu caracter legionar și fascist.

Vă sugerez să supravegheați cu strictețe pe cei pe care-i aveți trecuți la ru- sa SUSPECTI.

Trăiască Patria, Căpitanul, Legiunea și Ilie Verdeț!

CU STIMĂ,

Iosif Constantin — Drăgan

Foro Traiano, 1 — ROMA

E vremea

Rozelor ce mor

Din roză a rămas doar spinul,
Tăișul lui despică cerul,
Mai impulsiv e ca hingherul
Și-și picură încet veninul.

Tăcut ne foarfecă destinul,
Parfumul e un gaz mortal.
Din roză a rămas doar spinul
Mai aprig ca Abu N idal.

Acum s-a terminat festinul,
Petala zace în șerbet
Și peste cimpul desuet
Frumos s-a așternut pelinul...
Din roză a rămas doar spinul.

PAVEL ȘUȘARĂ

În pregătirea centenarului Iliescu

(Reportaj transmis de către agentul nostru secret de la Palatul Cotroceni, al cărui nume nu-l divulgăm pentru a câștiga și viitoarele alegeri prezidențiale).

„Într-un loc strict secret aflat la 11 243 metri nord de Palatul prezidențial din Gaborones și păzit strașnic de S.R.I., este instruită Armata I Botswanaeză pentru a interveni hotărâtor în războiul din Golf. Locul ales pentru instrucție este o veche mină părăsită neproductivă încă de pe timpul dacilor și al odiosului dictator. Cei 23 de soldați împărțiți în trei grupe sînt dotați ultramodern cu mijloace de vedere pe timp de noapte, ceasuri Po-beda și muschete recuperate de la populație. Antrenamentele care au durat o săptămână au fost deosebit de dure datorită solului și poziției culcat în care trupa s-a instruit permanent, fiind acum într-o stare combativă deosebită, mai ales moral, unde a fost folosit cu rezultate excelente celebrul îndrumar „U.R.S.S. în război” de W. R. Neulander. Conform celor stabilite în cel mai mare secret de cele două state aliatare, Armata I comandată de generalul Kukuru Laba și locțiitorul său maior Cămărășescu Ion va fi transportată de compania Romavia pînă la barajul Asuan, unde în cel mai mare secret a fost construită o plută magnetică manipulată metafizic pe bază de clitoris și va ajunge în trei ani la Cairo. Aici armata va debarca și soldații încărcăți cu armamentul și tehnica din dotare, vor porni spre granița cu Irakul adoptînd tactica culcat-salt înainte, pentru a fi cît mai în formă înainte de atacul final. La granița saudit-irakiană într-un cort transformat în capelă Sfin-

ția Sa Lászlo Tokes le va da binecuvîntarea de pe urmă și o sticlă de 1/2 apă minerală marca Sincraienî Ciuc să se refacă. Conform planului de invazie, grupa I are misiunea să ocupe Bagdadul și să-l captureze pe Saddam. Ei se vor deplasa spre capitala irakiană mergînd cu spatele, avînd oamflaj pe partea dorsală o bancnotă națională. În acest fel trupele irakiene vor rămîne cu gura căscată și vor încremeni așa lingîndu-și buzele. Odată ajunși la palatul dictatorului vor urma tratative cu Saddam pentru predarea acestuia, duse prin intermediul delegației aliatare române la Strasbourg care va sosi imediat la Bagdad, apoi odată prins acest singeros terorist va fi judecat și condamnat. Ca și ai noștri. Grupa a II-a va elibera Kuweitul. Cînd vor ajunge acolo, soldații irakieni, care au aflat de căderea șefului lor, se vor preda. Ei vor fi răscumpărați contra banane și gaz de brichete. În sfîrșit a treia grupă, împreună cu comandanții ei, va participa la tratativele de pace în calitate de reprezentanți a celor două state cu aport hotărîtor la reinstaurarea păcii în lume și a liniștii noastre. România va obține leșirea la Golf care se va găsi pe toate drumurile și o mare sumă plătită în valută botswanaeză. De asemenea urmează să fie făcută membru permanent al Consiliului de Securitate, data coincizînd cu alegerile anticipate din anul 2030, cînd vom aniversa centenarul nașterii președintelui nostru actual și viitor. La ora cînd transmitem aceste rînduri, un agent secret din S.R.I., deghizat în turist străin, a plecat pe jos spre Botswana pentru a duce urgent ordinul de trecere la operații. Ora sfîrșitului lui Saddam s-apropie. Jos dictatura. Terminat“.

EMIL ȚEPEȘ

Am pornit motoarele „concurșului infernal” promis de atîta vreme, jurînd cu mina pe „Versetele satanice” că criteriile publicării sînt numai și numai ale valorii.

Li anunțăm pe cititorii noștri că, pe lingă un juriu competent, ei înșiși pot judeca valoarea producțiilor publicate în concurs, prin acordarea de note, însoțite de cuponul pe care trebuie să-l completeze și să-l trimită pe adresa redacției.

Urăm succes deplin lucrărilor!

TALON
Numele
Prenumele
Vîrsta
Profesia
Materialul
Nota

A fost descoperit tratamentul MALADIEI S.I.D.A.

(Telefon cu taxă inversă de la trimisul nostru permanent în Statele Unite, Canada, Africa de Sud, Burkina Faso, Zair, Suceava).

În cursul zilei de ieri, mai precis în jurul orelor 19,00, doi tineri cercetători americani, lucrînd pe cont propriu, au reușit să descopere simultan tratamentul maladiei S.I.D.A.

Protagonistii senzaționalei descoperiri sînt: Iuri Alexeevici Borzuhin de la Universitatea Columbia (Pictures), 68 ani, căsătorit, fără copii, și Li Chang Wang de la Universitatea din Boston, 66 ani, necăsătorit, șase copii.

Iată pe scurt cum s-au petrecut lucrurile; în jurul orei 15,00, întorcîndu-se acasă, lui Iuri Alexeevici Borzuhin i s-a făcut brusc poftă să bea o vodcă. Știut fiind faptul că oricare cercetător care se respectă nu consumă băuturi alcoolice decît acasă (în cel mai rău caz în laborator) și ținînd cont de renumele de abstinent pe care și-l crease în cartier, a rugat un puști negru să-i cumpere de la circuma lui Bill Evans (unul din nepoții Mariei Curie) o sticlă din vodca sa preferată, marca Crystal. Puștiul a luat banii și s-a întors după cîteva minute cu o sticlă de 4 litri învelită într-un ziar (se pare, săptămînalul „Big America”). După ce cu mare precauție și-a înșfăcat „marfa”, Iuri Alexeevici a pornit-o spre casă și nu s-a oprit decît în mansarda de la etajul 306, special amenajată în laborator. Aici a deschis-o cu gesturi febrile și și-a turnat o porție dublă într-un pahar Berzelius. A dat pe gît întreaga cantitate, după care a încremenit pentru circa 6 minute. Înăuntru, în loc de vodcă, era un lichid incolor, cu miros ciudat, aducînd

a spirt medicinal. Înnebunit de furie, a dat pe gît încă 8—10 pahare, sperînd ca spre fundul sticlei miraculoasa băutură să-și schimbe gustul. Neîntîmplîndu-se acest lucru, într-un moment de inspirație genială, aceea stare care a dat omenirii marile descoperiri, a tras într-o seringă 10 mililitri de vodcă pe care apoi i-a injectat unuia dintre cobaii bolnavi de S.I.D.A. care trăgeau să moară de cîteva zile. Șoarecele a gemut îndelung, după care brusc s-a ridicat și a început să topăie prin cușca de sticlă pe care era lipit un abțibild ce înfățișa poza președintelui statului, sub care scria cu litere de șchioapă: „În liniște alături de el S.I.D.A. nu va mai fi un flagel!”. Observînd senzaționala însănătoșire, Iuri Alexeevici a injectat tuturor cobailor din laborator acest elixir. Cu toții s-a petrecut același fenomen. Înnebunit, s-a reîntors la spital unde a injectat toți bolnavii din secție, ba chiar și 2—3 infirmiere și un liftier negru. Aceeași reacție.

Dorînd să anunțe marea descoperire șefului său, într-o stare de tensiune greu de descris, cercetătorul nostru, spun gurile rele, a greșit numărul de telefon și l-a anunțat chiar pe... Li Chang Wang, care un minut mai tîrziu își injecta la rîndul său din plin bolnavii.

Deoarece ore în șir linia telefonică a fost blocată, în jurul orelor 22.00 s-au trezit amîndoi în fața biroului de invenții și mărci, în posesia aceleiași descoperiri.

Trecem sub tăcere altercația care a avut loc între cei doi (soldată cu cîteva fracturi și luxații) și așteptăm într-unul din saloanele Spitalului El Ias din New York decizia juriului Nobel pentru medicină pe anul viitor.

ALEC MACRI

«E MULT PUTREGAI ÎN DEMOCRAȚIA ORIGINALĂ»

ne mărturisește **NECULAI CONSTANTIN MUNTEANU,**
redactor la „Europa liberă”

A-l prezenta cu lux de amănunte pe „al dumneavoastră Neculai Constantin Munteanu” înseamnă să recurgem la un gest superflu. Domnia Sa a intrat de mult în casele românilor, cu ajutorul undelor scurte, de pe vremea cind „Europa liberă” reprezenta unul din puținele reazime morale și spirituale, al celor care-și pierduseră cam multe speranțe. Din păcate, „Actualitatea” sa nu și-a pierdut nici acum oportunitatea. Dar nu numai atât. Textele spumoase, ironice, frizind adesea absurdul pătrund nu doar în auzul ei și (sau mai ales) în inima ascultătorilor, fiindcă N.C. Munteanu posedă o armă specială, care derutează perpetuu adversarii și incintă nespuse aliații. Acest fapt se va vedea și în interviul ce urmează.

SPECIALISTUL ÎN GLOABE ȘI MIRTOAGE COMUNISTE, SILVIU BRUCAN

— Cum vi se pare acum actualitatea rămânească văzută de la postul „Europa liberă”?

— Complicată, disperant de complicată. Nu mi-am făcut iluzii că va fi ușor, dar nici că va fi atât de greu nu mi-am imaginat. Înainte de revoluție era simplu. De o parte erau ei, PCR-ul adică etreștii, Ceaușeștii, rudele, adică pile, moștine, relații, adică prostie, corupție, răutate, pe scurt comunismul și comunistii. De cealaltă parte erau românii care așteptau la democrație, la liberă circulație, a lor și a ideilor lor, la respectarea drepturilor omului, om care nu ținea și la un trai cit de cit omios, dacă nu cumva la bunăstare. Noi, de la Europa liberă ne străduiam să fim de partea lor, de partea celor care vroiau, doreau, dar nu puteau. A venit revoluția sau ceea ce va fi fost în decembrie 1989. Comunismul e ca și mort deja un cal mort, cum atât de pitoresc s-a exprimat specialistul în gloabe mirtoage comuniste, Silviu Brucan. Cum însă pentru români, cred eu, problema nu e comunismul. Comunismul a fost și nu e altceva decât frumoasa trup. Fără trup, fără cap, fără inimă, fără suflet. Problema sînt comunistii. După șapla pe care au tras-o în decembrie 1989 ca urmare a singurului lui inteligent care i-a trecut prin cap lui mai de seamă reprezentant al lor, ontele, o grămadă de comunisti au înțeles că vizeze că vor fi iarăși ce au și mai mult decât atât. Nu e vorba de fripturiștii animați de strămoșul strigat de luptă „lăsați-mă să-l iau”, care sînt la datorie și nu așteaptă cit „mila mărici sale”, indiferent cine sau va fi măriia sa. Însă deja mulți dintre comunistii de ieri sînt azi mai ulți decît au fost ieri. Fără nici o ironie, cu afirmația asta cred că sînt de ord și Ion Iliescu, și Petre Roman, și Ișă Birlădeanu, și Dan Martian, și Virgil Măgureanu, și Dariu Novăceanu, nu ai vorbesc de Emanuel Valeriu, și ulți, foarte mulți alții. Sigur, acești comunisti, cei de ieri și cei de azi, sînt o problemă. Se știu amenințați. De istorie primul rînd. Și nu numai de istorie. Problema și mai mare sînt comunistii care se ignoră, care habar n-au că sînt muniști, unii ferm convinși că sînt comunisti. Conștient și mai ales înștient, un număr enorm de români ndesc, acționează, muncesc în chip comunist, așa cum au trăit, cum au fost vățați vreme de decenii. Dacă ar fi ne luăm după toate cîte s-au scris, ntat și pictat, comunistii ar fi fost cu cîte de mii; s-a și spus despre ei în taie de joc „puțini au fost, mulți au mas”. Acum lucrurile au făcut un salt litativ.

NICOLAE CEAUȘESCU TREBUIE SĂ-ȘI DEA PALME

Au fost mulți, vreo trei milioane și va, un suflet milos și cu frica lui Dumnezeu a pus la socoteală și membrii de milie cu intenția vădită de a crea o nfuție deliberată între comunisti, embri de partid și nomenclaturisti, ntru a-i scoate pe aceștia din urmă o ismăluță ceva mai curată. Însă comuștii care se ignoră și aceștia sînt cei ai mulți, de bună voie și nesiliți de meni, sînt masa de manevră a celor lați acum la putere. Care au pus mîna pe putere.

— Au fost aleși...

— Sigur că da, dacă cele întimplale la 20 mai se pot numi alegeri. Din nenorocire, alegerile s-au desfășurat sub semnul „operațiunii trandafirul” și al altor operațiuni care n-au nimic de-a face cu democrația. Ion Iliescu și F.S.N. sînt cîștigătorii unui concurs de împrejurări și mai puțin ai alegerilor. De jos, de acolo de unde se află, Nicolae Ceaușescu trebuie să-și dea palme pentru că n-a organizat niște drăguțe de alegeri libere. Pentru că, iată, România poate fi condusă foarte bine, vorba vînc, și cu 85 la sută din voturi. Nu e neapărat nevoie de 99,9%. Cit despre forța conducătoare a- junge și 65 la sută. Restul pînă la sută la sută se completează armonios cu vechile cadre, cu fripturiștii cu vechi stagiile de servicii, cu cei apăruți după Revoluție, cu instituțiile de profil.

MINERII OR FI AVUT CEVA SĂ-MI SPUNĂ

— Care dintre ele?

— Nu spui. Nu pentru că mi-ar lipsi simțul răspunderii, Doamne ferește. Să zicem că nu vreau să mă pun rău nici cu domnul general Stănculescu, nici cu domnul judecător Doru Viorel Ursu, nici cu domnul Virgil Măgureanu, profesor cred. Nu mai vorbesc de mineri. Ei m-au mai căutat. Și nu o dată. De două ori. Prima oară au întrebat de mine și s-au mulțumit cu răspunsul că n-aș fi pe acolo. Au venit și a doua oară, ceva mai informați, știu și camera unde locuim. Gurile destabilizatoare susțin că de data asta aveau și poza cu mutra mea. Eu nu cred. Nu cred că aș fi devenit brusc pentru mineri un fel de Florin Piersic, sau de Sergiu Nicolaescu, Doamne iartă-mă. Cine știe, poate că ei, minerii, vor fi avut ceva să-mi spună. Sau să-mi dea... Nu mă întrebați ce.

— Nu vă întreb, dar dacă vă dădeau, poate că nu mai stăteam de vorbă.

— Tocmai, ca să vorbesc și eu ca răposatul. Dreptu-i că nici nu m-au găsit. Cineva, cine — nu mă întrebați, cineva de acolo de sus care nu mă iubește dar nici n-a vrut să fac buba, m-a anunțat și eu, român deștept, mi-am zis că fuga-i rusi-noasă dar e sănătoasă. Român eu, român și anonimul, românii cu toții. Și cum eu țineam la sănătatea mea...

— V-a fost frică? Nu atunci sau numai atunci, așa în general?

— Ce să vă spun. Și da și nu. Numai prostilor nu le este frică de nimic. Fără frică nu există curaj. În ce mă privește sînt fatalist, fiecărui a se întimplă exact ce trebuie să i se întimplă, și asta fie că e vorba de indivizi, fie că e vorba de popoare. Așa văzînd lucrurile nu-mi rămîne decît să mă impac cu mine însumi și cu situația; să-mi găsească punctul de echilibru ca să nu-mi fie rușine de mine, să trăiesc cum cred că trebuie să trăiesc și să spun ce cred că trebuie spus. Punct.

MOR EU, NU MOARE SHAKESPEARE

Sînt însă și momente cînd frica la forme concrete. Cînd n-o mai poți ține sub control. Îți este frică. Pentru că în jurul tău și cu colegii tăi se întimplă lucruri inexplicabile, pentru că Emil Georgescu a fost injunghiat, pentru că vin scrisori de amenințare, pentru că la telefon tot felul de voci ale nopții îți șoptesc ce ai să pățești dacă te mai dai la cel mai bun fiu al poporului. Și mai frică îți este pentru ce li se poate întimpla rudelor rămase în țară, pentru că ele n-au nici o vină pentru ce spui sau pentru ce crezi tu. Ți-e frică, dar n-o spui nici picat cu ceară. Bravezi. Nu vrei să le dai

satisfacție și nu vrei în rușul capului să crezi că amenințarea ar putea deveni realitate, pentru că, nu-i așa, răul li se întimplă numai altora. Și cită vreme amenințarea e difuză și nu te privește neapărat pe tine sau numai pe tine, te dai mare. Ca să minimalizezi pericolul îți spui chiar „și ce dacă, mor eu, nu moare Shakespeare”. Și o duci așa pînă într-o zi...

Acest „într-o zi” a picat pentru mine la sfîrșitul lunii iulie 1989. N-am fost singur, eram cu Emil Hurezeanu. Împreună am fost chemați la serviciul care se ocupă cu protecția noastră, a celor care lucrăm la Europa liberă. Acolo un domn grav, nespuse de serios ne-a anunțat că sîntem amenințați cu moartea. Evident nu ni s-a spus cine și de ce. Istești fiind noi, nu ne-a trebuit prea mult ca să ne imaginăm totuși și cine și de ce. Cu moartea în suflet am întrebat într-o doară cit de serioasă e și informația și amenințarea, noi bănuind că dictaturii i se apropia funia de par, ca și cum dictatura ar fi fost o vacă. Foarte serioasă, ni s-a spus, altfel nu ne-am fi luat riscul să vă anunțăm. Și am început să ne or-

ganizăm viața în așteptarea morții ca să zic așa. Am făcut reclamații scrise pentru ca poliția germană să poată începe o cercetare și am primit o groază de sfaturi ce să facem și cum să ne comportăm în situații neobișnuite, dacă primim pachete de la oameni necunoscuți, cum să ne comportăm dacă pe stradă sîntem acostați de oameni necunoscuți, cum să nu deschidem dacă la ușă bate domnul lup.

DUEL ASASIN DIN PRIVIRI

Ți se întimplau fel de fel de lucruri caraghioase. Nici n-ai fi bănuț că se pot petrece dacă nu le-ai fi trăit. Bunăoară, mergi cu bicicleta la orele dimineții, ore la care orașul e cam pustiu. Undeva de parte la un stop vezi un ins care așteaptă. Te întrebă dacă nu cumva tocmai pe tine te așteaptă. Te ulți într-un fel mai special, așteptînd să-ți ia una din cele șapte vieți din pieptu-ți de aramă. Uțindu-te mai special, preopinental se uită încă și mai special. Duel asasin din priviri. Pînă la urmă se dovedește că omul era doar un pieton. Respiri ușurat. Iară ai scăpat cu viață. Evident pînă la următorul stop. Unde te ulți chiar la un automobilist. Și tot așa mereu. Atunci mi-am dat seama cit de ușor poate fi omorît un om. De la o vreme însă, obosești să tot fii atent, nu-ți mai pasă. Într-un fel de normalitate bolnavă, uitucă. Pur și simplu ulți de tine. Și e aproape bine. Cu o excepție: noaptea. Cînd dormi. Pentru că nu-ți mai aparții, nu te mai supraveghezi și simțurile tale sînt mai tari decît tine. Dormi și, pentru că stai la etajul zece, e curent, ușa se clatină imperceptibil. Te trezești, dar parcă dormi, ești între somn și trezire, între viață și moarte, știi că ai înțucat bine ușa, dar nu te poți împiedica să nu întreb „oare au venit” și să strigi „e cineva”. Nu e nimeni. Adormi din nou atît cit să descoperi culoarea și forma fricii.

— Noi știm cum arată frica noastră. Vorbii puțin despre frica unuia care nu s-a hrănit cu salam de soia.

— Frica mea avea forma unui ciine mare, imaterial și atît de lătos că nu-l ghiceai nici capul nici coada. Culoarea lui era fumurie. Tăcut, mișcîndu-se tip-

til și fără zgomot. Vecinătatea nu m-ar fi supărat, însă cum se tot cuibărea pe perna pe care dormeam, el încerca deliberat să mă sufocă. Și aproape că reușea. Mă trezeam în ultima secundă și asta îl nemulțumea profund. Îl vedeam intrînd disprețuitor în dulap, pierzîndu-se în pereți. Am încercat să intru în tratative cu el, să-l mingii, să-l imbinez dar era atîta dispreț în el că mi-a fost rușine de mine. Mi-a fost clar, imaterialul meu ciine nu avea nevoie de mingierile mele. Nu suporta decît respectul.

PALMIERII ȘI VERDELE DESTABILIZATOR

— Nu aveai prieteni care s-o facă pe hingherii?

— Ba da. Însă aveau și ei cîinii lor. În cele din urmă m-am dus la doctor, i-am povestit totul și m-am interesat dacă nu cumva sînt nebun. Nu, nu eram de vreme ce-mi puneam problema. Logic, nu? Mi-a dat vreo doi saci de medicamente și o săptămîna de concediu medical. Cel mai bine mi-a făcut concediul medical. În noiembrie 1989 am plecat în concediu de adevăratelea, undeva la capătul pămîntului, tocmai în Bahamas, cu speranța nebună c-am să scap de el. Cerul era albastru, marea verzuie, palmierii de un verde destabilizator, vroiau să zic legionar. Doamne Dumnezeule, mi-am zis, așa trebuie că arată raiul pe pămînt. Insula chiar așa se numea, Insula Paradisului. Am închis ochii și ce credeți că am văzut: ciinele mele de aer și de suflet. Era și el acolo. Frica e un animal credincios. M-am canoniț cu ciinele acela toată vara, toată toamna și aproape toată iarna lui '89. Ultima oară l-am zărit în ianuarie '90. În prima noapte pe care o dormeam în țară după 13 ani de zile. Ciinele meu s-a pierdut printre alți cîini asemănători de pe străzile Bucureștiului. Frica mea era și ea din nou acasă, se va fi simțit bine printre cealaltă frică care hălăduiau pe străzile orașului. Nu ne-am mai întîlnit de atunci. Să bat în lemn. Nici pe vremea cînd m-au căutat minerii.

CONCEDIEREA COMUNISMULUI

— Urmărind evenimentele din timpul revoluției, v-ați temut că într-o zi veți fi concediat de la Europa liberă?

— Nu. Nici o secundă. Nu prea aveam timp să ne gîndim la noi. Nu ne gîndeam decît la ce se întimplă aici. Înainte de a ne gîndi la concedierea noastră, ne gîndeam la concedierea comunismului din țările fostului lagăr socialist. Încolo, ce să vă spun. Eu am trăit aproape 40 de ani fără Europa liberă. Și m-am descurcat. Și Europa s-a descurcat fără mine. Însă România va mai avea încă multă vreme nevoie de Europa, inclusiv de una liberă. Ați văzut bucuria lui Petre Roman cînd cu acceptarea României în Consiliul European, cu statut de invitat. Vă dați seama ce va fi cînd România nu va fi doar invitată, ci se va stabili cu domiciliul în Casa comună a Europei. Adică vom trăi și noi într-o democrație adevărată de tip european cu toate libertățile și cu buna stare a țărilor europene care au avut mai mult noroc decît noi. Nu va fi zi mai fericită pentru mine decît aceea în care voi fi chemat să mi se spună, fiule, gata! În România e atîta democrație, atîta libertate și atîta bunăstare incît nu mai este nevoie de Europa liberă. Sper să apuc ziua aceea, n-am decît 49 de ani, de va trebui să trăiesc pînă la bătrîneți adînci și chiar foarte adînci.

— Cine credeți că va rămîne în picioare? Postul de radio Europa liberă sau democrația românească?

— Postul de radio Europa liberă e încă în picioare. Ceea ce nu se poate spune despre democrația românească, încă la pămînt. Abia dacă a fost scoasă din subteran. Postul de radio Europa liberă, a fost, este, va fi acolo unde e democrație. Democrația românească abia dacă a atîns stadiul sublimului și deci nu prea există. Cel mult se poate vorbi de una originală. Minerii, zîmbetele, securiștii deghizați în mielusei serești, bișnița oficializată pe post de inițiativă privată, bursa neagră, Radu Ceantea în senat, Vadim Tudor în „România Mare”, Răzvan și Valeriu la televiziune, Adrian Păunescu dînd lecții de morală și alții de acest fel nu fac o democrație. E mult putregai în democrația originală care se încearcă a fi vindut drept lemn de trandafir. Europa liberă va rămîne în picioare pînă cînd democrația românească va sta pe picioarele ei. Și pînă cînd îi va venit mîntea la cap.

(Continuare în numărul viitor)

Interviu realizat de
MARIUS TUPAN

DEMOCRATIA TOTALITARILOR

Ce credeau ele, partidele de opoziție, că pot spune ce vor într-o emisiune care, inițial, le era destinată și lor, deși nu pentru multe minute. Și, din cite aflăm în ultima clipă, nici pentru multă vreme. În sfârșit, înțeleapta măsură s-a luat: spațiul cu pricina, a fost șters din programele televiziunii noastre triumfale, să știe tot românul că în țara asta mai și conduce cineva. Prea își luaseră domnii empedii, copoși, domokoși și alți fi-oșcoși lunica-n cap și indulgența noastră în picioare, trecind de partea frontului salvării adevăratei, cind, se știe așa de bine, că în ultimii 45 de ani împotriva lui am luptat prin toate mijloacele: să-l aducem la tăcere, să-l schilodim, să-l conservăm mai ales în temnițe. Și de-acolo și din Vest a năvălit această molimă și, dacă nu luam la timp măsuri, făcea multe ravagii. Nu doar la partidele superioare, ci și mai jos, la temelii societății. Fiindcă, avem, domnilor, un președinte ales pe sprinceană, și ce face profanații de trandafiri? Îi amintesc (și ne amintesc) că una spune și alta fumează, demonstrând prin imagini și prin viu grai că povestea minerilor nu-i doar cu cîntec, ci cu mulțumiri exprese, cind tocmai aceste gesturi prezidențiale (era să spun providențiale), trebuie tănuite. Vă mai amintiți scena de la Alba Iulia, din decembrie, trecut? Era dreptul premierului nostru să instige la revoluția oamenilor săi împotriva țărăniștilor și udemerisților, și tot dreptul avea, (deși a absolvit Hidrotehnica), președintele nostru să-l lovească peste mină pe Petre Roman pentru a părea imparțial în fața națiunii.

Ei bine, cine și-a permis să filmeze aceste înimități și să le dea pe post? Cum de au fost vizate scenele cu minerii asediind Capitala? De ce a fost lăsat Cimpeanu să vorbească americanilor despre dezastrul economiei românești prin televiziunea noastră? Unde crede Coposu că se află cind cîrtește împotriva democrației originale? Domnilor, nu cunoaște încă psihologia noastră tovarășească: „uscăturile, reziduurile și o anumită parte a presei” (citez din memoria domnului Iliescu), v-au sprijinit acțiunile destabilizatoare, dar, gata, a unge cu toleranța. Ei (ele), ca și dumneavoastră, trebuie să vă dați în lături, fiindcă țara nu-și poate arunca peste bord tradițiile noastre revoluționare, pre și post-totalitare, nu poate importa democrația altora, mai ales acum, cind sînt și toate importurile. Baronul Ciufuțului, convins că or ca-ntotdeauna (!), fiindcă-l scilipește capul de deșteptăciune, a explicat clar că aceste măsuri se iau pentru ca emisiunile să fie concentrate (tot din lipsă de concentrate ne mor vitele!), cu idei mai dense. Și mai e ceva: n-a eliminat numai opinia opoziției ci și a guvernului. E adevărat, că o mare parte din timpul emisiunilor nu-l dăruiește puterilor, ci triburilor din Africa. Ne prisosesc acum adevărurile despre teroriști și despre Timișoara. Cunoaștem poftele de mărire ale nollor nomenclaturisți și ni se filmează toate scenele în care au intrat oamenii zilei și, mai ales, ai nopții, ce se anunță la orizont. S-a făcut un pas important pentru liniștirea noastră, dar nu suficient. După ce-am scurțat și eliminat cuvîntul unor partide, trebuie să le eliminăm și pe cele, fiindcă scopul pe care ni l-am propus, democrația totalitarilor, nu poate să fie atins decît luptînd pînă la capăt, pentru a obliga opoziția să-și piardă poziția și capul.

MARIUS TUPAN

PROTEST

Membrii redacției noastre, alături de copii, părinți, rude și alte neamuri, protestează energic împotriva lezii, care a venit și la noi, exact cind îi era vremea. Cum pe plaiurile românești sînt altele fenomene și adevăruri aminate, putea și

Domnia Sa să intirzie, eventual să ne ocolească în acest an. Deoarece demnitarii noștri — o parte din ei împărțindu-și vilele, alți valuta și bijuteriile descoperite în fostul C.C. și, nu puțini, magaziniile pentru privatizare — n-au avut timp suficient să se blindeze, pentru a rezista în fața oricărui Front, fie el și atmosferic.

Mesajul d-lui ILIESCU adresat convenției municipale de partid

Domnilor. Domnișoarelor. Doamnelor. Tovarăși și tovarășe. Măi dragă, lăsați-o dracului cu hlamida aia a lui dublu vc, n-auziți-ți că o făcea și el pe „Sburătorul” la Scornicești? În statul de drept omul e liber să se creadă chiar și Hellade Rădulescu. Eu nu mă cred Iliescu, deși nu e frumos să te dai de exemplu tocmai pe tine. O fac pentru că n-am încotro. Sînt cel mai bun și vă trebuie exemple strălucite de muncă, tovarăși, muncă domnilor, doamnelor și domnișoarelor, de dăruire în fața strungului, brazdei, plugului. Animatoarele, scuzați eufemismul, la inter, la capitalisți. Da' măi dragă, Ceaușescu le dijmuia și voi le lăsați toată valuta? Păi voi știți că o animatoare cîștigă pe noapte sute de dolari, lunar mii, anual, zeci de mii? Măi dragă, dijmuți-le și redresați balanța de plăți, că avem destulă... da, oferiți-le-o străinilor în tradiționala haină românească, tradiționalul costum românesc. Ițari, hlamida lui dublu vc, opincuța și mămăliguța de price. Cu animatoarele lăsați-o și voi mai fără, că au singure vestmint de gală. Tovarăși. De la ultimul congres nu s-a scurs nici o perioadă de timp fiindcă partidul ăsta există și

nu există. Dacă e pecere ca peșeme, atunci sîntem aici de vreo două mii peste cincizeci de ani. Necîntiți. Dacă sîntem emanație, apoi trebuie să vă spun că lucrurile stau prost, tovarăși. Cadrele sînt puține. Judecați și voi, mă dragă: fesenist președintele, fesenisți miniștrii, cîțiva directori și vicepreședinții N.S. Dumitru și Claudiu Iordache, despre care nici nu prea știți ce să crezi. Mă rog, fesenală și prin parlament, că aveți majoritate. La minoritate nu vă uitați că ea oricum merge pe șoseaua ei privată. Ce-ar mai fi? Citeva dame bune ce și-au probat calitățile cu ocazia instalării noastre, vă amintiți tovarăși? „Dumnezeu ne-ajută și fără valută. Nu ne vindem țara” Epocă de aur, tovarăși. Țineți-o-așa, sirba tot pe loc, pe loc. Acuma, ea sarcini de viitor. Dijmăriți și voi, măi dragă, și dacă nu ne vindem țara, apoi măcar să o cumpărăm. Că-i plin de solduri prin vest. E rost de afaceri bune. Și mai căutați cadre în popor. Multă sănătate și fericire!

Mult succes în Golf și în viața personală!

VIOREL ȘTIRBU

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor

■ Unul dintre cei mai iubiti politicieni noi la vremuri noi, dl. Alexandru Birlădeanu, ne expediază o telegramă de recunoștință pentru urarea de viață îmbelsugată și altele, cu ocaziunea împlinirii a optzeci de ani de la naștere. Mulțumim pentru telegramă, dar redacțiunea noastră nu i-a făcut nici o urare.

■ Cetățeanu Adrianopol Fisculea, membru marcant F.S.N. Oltenița, felicită dl. Ion Iliescu pentru că a reintrodus căciula prezidențială. Regretă doar că ea este brumărie și nu neagră, cum a fost cea anterioară.

■ Onorabilul domn Pătru Bădiuț, care se dă ardelean detașat în Capitală, ne roagă să informăm fulger martirul neamului Radu Ceonțea să umble cu atenție maximă pe străzi, pentru căci mișcile de unguri au instalat la streșini țurțuri reci și ascuțiți care, la un buton apăsat în Budapesta, cad în capul său plin de ciocotiri patriotice. Onorabilul domn Pătru Bădiuț deține informația de la foștii colegi Minăstirea Secu.

■ O veste absolut pozitivă pentru cititorii noștri iubitori de țară scăpată definitiv de corupție. Opera literară a iluzionistului național Iozefini este în curs de tipărire la „Fundatiunea România Tare”. Prefața la acest mănunchi de mari capodopere îl aparține trapezistului Eugen Barbă Iar postfața, scamatorelui Corneliu Vadim Rahoveanu. Aceeași fundațiune e gata să publice, separat, amintirile aceluiași Iozefini, intitulată: „Cum am cărat ca soldat furier valiza Regelui Mihai”. Beneficiile realizate de pe urma acestor editări epocale vor fi donate unei mume din popor, agresată de hunii de la Huniunea scriitorilor. Națiunea recunoșcătoare!

■ Dl. Dumitrache Popăuț, jud. istoric Argeș, ne întreabă printr-o depeșă ce se mai întimplă cu dl. I.I. Brătianu, acest nepot pasionat al poporului? Ne-am interesat pentru d-voastră. Dl. I.I. Brătianu este actualmente ocupat peste se poate cu elaborarea unei scrisori de protest energic împotriva rezelului din Golf.

■ Stîmna doamnă de bine Leanca Bobolin, urbea Vaslui, ne trimite prin postă o carte poștală. Ne scrie că atunci cind dl. Președinte Ion Iliescu nu zimbeste, suferă imediatamente de sciatică. Doamnă, protestați pe lingă opoziția tiranică și destabilizatoare ce bagă sula-n coaste omului providențial care ne îndreaptă țara cu pași repezi spre Evropa cea mai de răsărit.

■ Membrii „Ligii românilor adevărați” cu sediul în Videle, sunt îngrijorați de sănătatea poetului și ideologului militar V.C. Tudor. După ce în rindul populației s-a aflat că dinsul a fost transportat cu salvarea într-un restaurant de urgență, membrii ligii au organizat o slujbă religioasă pentru rapida însănătoșire a acestui fiu născut în sinul poporului. Reporterii noștri, ajutați de reporterii de la Săptămîna Mare din Iași, s-au informată. Marele d-voastră îndrumător sufletesc e acum bine mersi și ronțale din nou alune în prezența celor mai autentici fii ai națiunii: Eugen Barbu (de meserie plastograf), Radu Theodoru (colonel de aviație și erou de rezel) și Ion Lăncrănjan (ardelean).

RICĂ VENTURIANO
Student în drept și publicist

RONDELUL ÎMPĂCĂRII

Iubito, îți dăruiesc aceste flori
Ce n-au fost dăruite niciodată;
Citește pe fața ta îmbujorată
De frig sau de emoție flori?

Culmea e că n-am dat nici o plată
Pe neasemuitele culori!
Iubito, îți dăruiesc aceste flori
Ce n-au fost dăruite niciodată;

Sper e-o să-ți treacă-al supărării nori;
Mi-e fața, vezi, de lacrimi inundată;
Că stau c-un geam în brațe ești mirată
Păi, flori de gheață și-am adus; splendori!

Iubito, îți dăruiesc aceste flori!

DUMITRU ANDRECA

